Ч. 276 Субота 11 (23) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Скликане соймів. — З Ради державної. — Палата панів. — Який буде новий кабінет.)

Wiener Zeitung оголошує цісарский патент, скликуючий на день 29. грудня Сойми краєві: Галичини, Чехії, Австриї долішної і горішної, Зальцбурга, Стириї, Каринтиї, Країни, Моравии і Шлезка.

Передвчера відбуло ся послідне передсьвяточне засідане палати послів. По відчитаню інтерпеляций і внесень, забрав голос др. Пентак. Пригадав, що закон о поліпшеню плат державної служби, ухвалений в палаті панів з змінами, отже просив, аби президент палати позволив єму забрати голос для оправданя наглости тої справи і конечности полагодженя єї ще на нинішнім засіданю палати, бо треба той важний закон ухвалити в такім виді, в якім ухвалила єго палата панів. Палата прихилила ся до внесеня др. Пентака, і по довшій дискусиї ухвалила цілий закон. — З черги приступлено до нарад над наглячим внесенем пос. Кайзера против наміру оголошеня буджетової провізориї, контингенту рекрутів і угодових законів на основі §. 14. По довшій дискусиї відкинено внесене Кайзера 167 голосами против 112. — По відкиненю другого наглячого внесеня пос. Функого, аби взяти зараз під обради реферат комісиї для §. 14., замкнув президент засідане, пожелавши послам веселих сьвят. О слідуючім засіданю повідомить президент послів письменно.

Палата панів приймила на вчерашнім своїм засіданю ухвалений палатою послів закон о виїмковім продовженю мандатів членів торговельних і промислових палат, дальше закон о знесеню державних мит та закон о стемплевих і податкових полекшах при заокруглюваню ґрунтів. Відтак радник двора Бер реферував справу знесеня з днем 1 січня 1900 р. дневникарского і календарового стемпля. По довшій дискусиї принято закон в другім і третім читаню разом з резолюцією, взиваючою правительство до предложеня в найкоротшім часі проекту реформи прасового закона. Палата панів приймила вчера також закон в справі увільненя заставних листів від податку рентового. Президент палати панів кн. Віндішґрец замкнув відтак засідане, не визначуючи речинця слідуючого.

Гр. Клярі попращав ся вже передвчера з всіми сторонництвами палати послів. Пращане було всюди навіть у Чехів дуже сердечне. Fremdenblatt висказує здогад, що до остаточного полагодженя міністерияльної кризи прийде імовірно аж по сьвятах, хоч инші часописи доносять, що то має стати ся вже завтра. — Многі часописи подають такий склад нового кабінету: Віттек з дотеперішною текою міністра зелізниць обійме президию, мін. Штібраль обійме міністерство торговлі, бар. Йоркаш-Кох міністерство скарбу, бар. Штуммер міністерство внутрішних справ, шеф секциї Блюмфельд міністерство рільництва, шеф секциї Шрот мін. судівництва, ґр. Біляндт Райдт або шеф секциї Бернд мін. просьвіти, а міністри Хлендовский і Вельзерсгаймб задержать свої дотеперішні становиска. — Др. Віттек, що був вчера у Цісаря на авдиенциї, предложив Монархови листу нового кабінету. Цісар мав єї приймити.— Часописи сумнівають ся, чи завтрішна Wiener Ztg. принесе іменованя міністрів. Радше треба надіяти ся, що крім Віттека, Хлендовского і Вельзерсгаймба, всі инші отже і бар. Йоркаш-Кох будуть іменовані лиш управителями міністерств, а також не виключена можливість, що й Віттек одержить іменоване лиш на управителя ради міністрів, так як ґр. Клярі. Новий кабінет має в першім ряді оголосити відрочене ради державної.

Новинки.

Львів дня 22-го грудня 1899.

— Управителем староства в Долині іменований секретар Намістництва п. Володислав Марек.

— Катихитом ґімназиї в Бродах іменований дотеперішний заступник катихита о. Іван Туркевич.

— Число новвписаних академиків на львівскім університеті, котрі імматрикулювали ся два 16-го с. м., виносить загалом 497, а іменно: на правничім факультеті 348, на теольоґічнім 61, на медичнім 18, а на фільософічнім 70.

15)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родрига Оттоленґі.)

(Дальше)

— А ви звідки можете з такою рішучостию доказувати — спитав Барнес, що Люсетта то мій шпигун, як єї називаєте?

— Зараз вам то поясню — відповів Мічель. — Їхала зі мною одного дня цілим шляхом міскої зелізниці, і хоч було богато вільних місць, сіла собі напротив мене. Вже тоді мав я на неї підозріне. Коли я відтак вскорі побачив єї як служницю панни Ремзен, то не сумнівав ся більше.

— Яка дурна гуска! Стало ся то, що я приvиджував — воркнув Барнес до себе. — Коли я вас добре зрозумів — говорив дальше голосно — то ви сказали, що Роза Мічель, то ваша дочка?

— Як ви зрозуміли, не знаю, але я сказав цілком не те. Я говорив в тім самім значіню що ви: Роза Мічель, котра уходить за мою дочку.

— Чи она справді ваша дочка?

— На то питане не даю відповіди.

— Чому?

— І на то вам не відповім.

— Чи ви не бачите, що стаєте ся чим раз більше підозріним?

— Любий пане Барнес, цілком а цілком мене то не обходить, чи викликую підозріне, чи ні, о скілько мені нічого не можна доказати. Як прийдете до пересьвідченя, що маєте против мене якісь докази, то прийдіть тоді до мене, а я попробую вивести вас на добру дорогу.

— Добре. Ви мене просили, аби я відкрив злодія, що украв рубін панни Ремзен. А я єго знаю.

— Дійстно, пане Барнес? Ви правдивий ґеній, і хтож то такий?

— Ви самі.

— Ов-ва! Коли не знаєте нічого ліпшого. Атже я від трех днів лежу недужий в ліжку.

— Сим разом ви зловили ся, пане Мічель. Підчас крадежи були ви в Новім Йорці, брали участь в масковім бали, і витягнули з волося панни Ремзен рубин.

— Помиляєте ся, пане Барнес. Кажу вам, що від 30. грудня не виходив я з тої комнати.

— Що говорите! Один з моїх людий слідив вас тут. Вечером, дня 1. січня спровадив ся сюди, до готелю, і замешкав в сусідній комнаті коло вас. Зломив замок при дверех, що лучать обі комнати, війшов до вашої і застав єї порожну.

— Цілком не зла гадка! Ваш чоловік заслугує на повне признане. Але чи сказав вам, якими спільними дверми війшов до моєї комнати?

Барнес оглянув ся довкола і здивував ся, коли побачив, що до комнати вели лиш одні двері з сіний.

То, що говорив аґент було неможливе, але гнеть попав на розвязку загадки.

— Від того часу перенеслись ви до иншої комнати; тоді ви мешкали під ч. 234.

— А тут єсть число 342, а один поверх висше. Але ви помиляєте ся. Я цілком не змінював комнати, і можу вам витолкувати, яким способом попав в лапку ваш помічник. Коли я сюди приїхав, то добре знав, що один з ваших людий слідить мене, а було мені вже за богато того шпигуньства. Отже я заїхав сюди і одержав ч. 234, лише що комната не сподобалась мені. Тому попросив я о иншу, а рівночасно, щоби в книзі подорожних не змінювано числа. Я сказав, що маю одного влізливого приятеля, що насильно накинувсь би мені, коли би дізнав ся, в котрій комнаті мешкаю, а я хочу уникнути того. Вволили мому бажаню, і коли ваш чоловік зажадав комнати „в сусідстві свого приятеля Мічеля", кельнер взяв єго очевидно за чоловіка, перед котрим я хотів сховати ся, і дав єму ч. 233, з чого був він дуже вдоволений, а я, як легко здогадати ся, ще більше.

Гірко заведений, особливо, що підчас розмови пересьвідчив ся, що Мічель терпів дійстно на досить тяжкий кашель, вернув Барнес пригноблений до Нового Йорку.

XII.

Істория рубина.

В слідуючих двох тижднях новойорскі ґазети дуже живо займали ся крадежию дорогоцінностий.

Полїцию висьмівано, що не могла відкрити злочинця, а урядники мовчали.

— **О. крил. П. Матковский** з Перемишля пожертвував недавно 4000 зр. на основане двох стипендий свого імени для руских дівчат-учениць і депонував сю суму в Ставропигійскім інститутї. Сими днями допознив він попередну суму ще квотою 1300 зр. в ефектах і 160 зр. в готівцї також на руки Ставропигії.

— **Нова зелїзниця.** Ревізийна комісия об'їхала онногди специяльним поїздом новий зелїзничий шлях Стрий-Ходорів та найшла его цїлком відповідним вимогам будови. Отворене руху слїдує дня 22-го с. м.

— **З судової салї.** Вадовицкий суд засудив Івана Галага, швеця з Кент та 18-лїтню дївчину Катерину Банасиньску з Кент за злочин обрабованя пяного селянина Петра Пороховника на три роки тяжкої вязницї з постом що місяця та темницею що року в днї рабунку.

— **Згорів в горні.** Страшна і мабуть одинока в своїм роді стала ся пригода в зелїзній гутї в Моравскій остраві. Там звозили як-раз руду до високого горна (або т. зв. високої печи). При тій роботї отвирають в горі на високім горнї призначений до того отвір і вкладають величезну лїйку, через котру сиплють до печи руду, котру довозять візками до згаданого отвора. Отже підчас тої роботи один з робітників з власної неосторожности підійшов занадто близько до згаданого отвора, як-раз в хвили, коли там спускали лїйку і влетїв разом з своїм візком і рудою на нїм до горна. Розуміє ся, що з нещасливого не остало ся і слїду, бо він згорів зараз, а кости стопили ся з жужлями.

— **Легкодушна жінка і її чоловік.** З Будапешту доносять про таку небувалу подію: Властитель більшої посїлости Стефан Пеконтий оженив ся був перед півтора роком з бідною але дуже красною селяньскою дївчиною, котру був дуже полюбив. Але красавиця, як показало ся опісля, була легкодушна і зраджувала свого чоловіка, ба вже й не крила ся навіть з тим, що має всїляких коханків. В тім коротнім часї покидала свого мужа аж пять разів, але терпеливий муж за кождий раз привів її знов до дому. Перед осьми днями покинула она его знову. Опогди привів він її знову до дому, але біснувата жінка лагодила ся вже на другий день знову втїкати. Пекантиєви не стало вже тогди терпцю. Він вхопив набиту рушницю і застрілив жінку. Тогди підняв він її з землї і поклав на постїль та прикрив. Відтак пішов до пивницї і поотвирав всї бочки з вином та випустив більше як 200 гектолїтрів вина. З пивницї пішов він на обійстє та підпалив всї свої стодоли і будинки господарскі, в котрих було богато збіжа і худоби, а коли огонь бухнув вже на добре, вернув він назад до спальнї, розібрав ся, поклав ся коло неживої жінки і застрілив ся. Коли огонь угашено, знайдено оба трупи в постели спалені майже на вугіль. Перед тим ще написав Пекантий лист до свого брата, в котрім розповів ему, як постановив умерти зі своєю жінкою.

— **Щуром надгризена.** З Ібзіп коло Вайдгофен в Долїшній Австриї доносять про таку пригоду: У коваля Зоннека влїз сими днями щур до комнати де спала его пятимісячна дитина з мамкою і відгриз дитинї три пальцї. На крик дитини збудила ся мамка і наробила крику. Щура, котрого ледви силою від дитини відорвано, убили. Коли дитину вже обмили з крови і завязали надгризені пальцї, мамка внаслїдок великого зворушеня дістала нараз удар серця і згинула в одній хвили.

— **Обманьства еміґрацийні.** З Відня з поважного жерела звертають увагу на то, що аґент еміґрацийний Сільвіо Нодарі в Удіне і якийсь Карльо Піреллї в Триестї, допускають ся знов обманьств на великі розміри підмовляючи австро-угорских підданих до еміґрациї до Америки обіцюючи їм золоті гори і піднимаючи ся залагодити за них всї орудки. В той спосіб обтуманили они недавно тому 26 галицких еміґрантів. Нодарі прислав їм злї карги і они мусїли доплатити ще 1700 зр.

— **Репертуар руского театру в Калуши:** Дня 19 с. м. відограно народну комедию „Чумаки" Карпенка-Карого в 5 актах; д. 21 с. м. „Пташник з Тиролю" оперета в 3 актах К. Целлера; дня 23 с. м. „Малка Шварценкопф" комедия зі сьпівами Запольскої; дня 25 с. м. на емеритальний фонд артистів руского театру „Запорожець за Дунаєм" опера в 3 актах Артемовского а закінчать „Вечерницї" музичне дїло Нїщиньского; дня 26 с. м. „Украдене щастє" народний образ в 5 актах Івана Франка; дня 28 с. м. „Корнвільскі дзвони" оперета в 4 актах; дня 30 с. м. „Циганка Аза" образ після повісти Крашевского „Хата за селом" в 5 актах; дня 31 с. м. „Не ходи Грицю на вечерницї" образ народний в 5 актах.

— **Кредитове товариство „Самопоміч" в Золочеві** уконституовало ся д. 14 грудня в сей спосіб, що вибрало: адвоката Л. Рожанковского предсїдателем, о. шамбеляна Чемериньского заступником предсїдателя, о. Корн. Дудикевича з Плугова секретарем, о. Петровского з Ракова заступником секретаря, членами надзираючої ради вибрано селянина Кіндрата Захарчука з Ляцкого і міщанина Івана Борсукевича з Золочева, а на заступників о. Косака з Золочева, о. Н. Малого з Ясеновець та селянина Ігн. Барабаша зі Сновича. Рада по уконституованю іменувала дирекцию, в котрої склад увійшли: Ів. Громадка вислуж. директор школи в Калуши, Ів. Саноцкий проф. ґімн. і С. Труш проф. ґімн., а їх заступниками іменовано оо. Ів. Гургаля з Золочева і Яловича зі Струтина. Відтак п. Громадка взяв на себе начальну управу, Саноцкий касиерство, а Труш контролю. Почавши від нового року „Самопоміч" увійде в житє.

— **Маєток в проданім столику.** Один промисловець у Вальтерсгавзен в Турингії купив при якійсь нагідній продажи в Готї столик до писаня, та післав своїх людий з ручним візком і казав привезти его до своєї робітнї В кілька годин опісля прийшла до него з міста тота пані, у котрої він купив столик, і чогось дуже занепокоєна, спитала его, чи він вже отворив той столик, бо в нїм єсть схований цїлий її маєток. Промисловець сказав, що ще не отвирав, бо так було дійстно, а тогди тота пані в его очах отворила тайний сховок в столику і виймила з него дрібничку — бо лиш 75.000 марок (45.000 зр.) в цїнних паперах. Она казала скужницї повиймати все з шуфляд в тім столичку, а цїнні папері з тайного схов-

---

Але вскорі якийсь скандал звернув увагу публики, і о рубинї забуто.

Однако Барнеса займила та справа цїлковито.

Дармо ломив собі голову над розвязанем загадки; мучила его крім того покуса поїхати до Нового Орлеану, щоби й там щось про Мічеля розвідати.

Однако було ему незвичайно прикро покидати Новий Йорк, де один, чи може аж трех спільників-злочинцїв вели свою роботу, і тому рішив ся на крок, по котрім вправдї не богато собі обіцював, але котрий вирвав его бодай з бездїльности.

В тій цїли написав такий лист:

„Поважаний пане Рандольф!

Позаяк зажадали Ви від мене доказів, що пан Мічель допустив ся крадежи рубина на масковім балї дня 1 сїчня, то гадаю, що тепер не відмовите менї своєї помочи, Я хотїв би почути з уст Вашого приятеля одно з тих оповідань о дорогоцїнностях і о злочинах звязаних з ними, о яких Ви менї колись згадували. Супротив мене не мав би він довірия.

Чи не моглиб Ви наклонити его до того, між тим як я буду сидїти в другій комнатї. Мусите згадати о утратї рубина і дати ему пізнати, що підозріваєте его самого. Як заперечить, а певне так зробить, то спитайте его, чи той рубин не має якої своєї історії, значить, чи не був коли украдений. Завязана розмова в тій справі може бути цїнною вказівкою.

Я бувби Вам дуже вдячний, колиб Ви схотїли то зробити.

З поважанем
Джек Барнес".

У відповіди на лист Рандольф запросив его на слїдуючий вечер до клюбу.

Тимчасом Мічель, вернувши до Нового Йорку відвідав Торета в готели Гофмана.

— Торе — почав — мушу з вами поважно поговорити в справі крадежи рубина.

— Слухаю — відповів той, закурюючи папіроса.

— Добре. Аби бути цїлком зрозумілим, мушу зачати від нашої умови. Ми оба свого рода тайні спільники, а радше спільні грачі. Тодї заявив я готовість достарчити до якоїсь висоти средств на наше підприємство і менї здаєсь ся, що я то зробив. Тількож наші страти були досить значні, хоч ви впевняли мене, що маєте одну — гм — „систему", при котрій страти виключені. Так?

— Цїлковито, любий друже. Ви були знаменитим тихим спільником, бо дозволили менї платити кошти і доси о нїчо ще не питали. Хочете менї тепер сказати, що ті страти вам неприємні і що жадаєте пояснення?

— Безусловно; але тимчасом хотїв би я ще о чім иншім поговорити. Ви обіцяли менї не мішати до нїчого Адрияна Фішера.

— Отже?

— Того ви не зробили. Я просив вас, щоби ви одїли ся за Алї-Бабу, а ви віддали той одяг Фішерови. Чому?

— Буде простїйше, коли насамперед поясню наші страти, а відтак перейду до Фішера. Як знаєте, слїдчий аґент Барнес наставив на мене шпигуна, що не дав менї кроку ступити без себе і я замітив, що він дуже цїкавий, чи я програю, чи виграю. Тому здавалось менї, що розумнїйше буде програвати як вигравати.

— Мої гроші!

— Наші гроші, бо миж спільники. Ви просто складаєте гроші, доки я не одержу з Парижа моїх векслїв, а за те маєте мої квіти. Коли вам то немило, то можу вам сейчас всьо виплатити, хоч признаю, що в сїй хвили було би то для мене невигідне.

— Нї, на грошах нїчого менї не зависить, але скажіть менї, чому ви гадали, що розумнїйше буде програти?

— Атже то ясна річ. Позаяк аґентам іде головно о то, аби вислїдити, чи виграю, чи трачу, то видко мають мене за картяря, а я хотїв би то підозріне знищити.

— Очевидно. Ну, тепер перейдім до Фішера. Що то всьо має з ним спільного?

— Виж знаєте, що я не мав наміру бути на бали. Коли ви занедужали в Філядельфії, то просили мене письменно, аби я надїв ваш одяг і я спершу рішив ся на то. Як-раз в хвили, коли я мав піти на баль, прийшов до мене купець і перестеріг, що у него був слїдчий аґент і велїв собі показати ваш лист. З того здогадавсь я, що Барнес буде на бали.

— То правда. Він там дійстно був.

— Знаю. Але тодї постановив я собі закупити собі з него і появити ся в одязї одного з сорок розбійників. Однако позаяк супротив того не ставало би Алї-Баби, то я попросив Фішера, одинокого чоловіка, якого міг о то просити, аби приймив ту ролю на себе. Він згодив ся і ось цїла історія.

— Добре; то пояснене вдоволяє мене і мусите простити мої питаня; але я не розумів ясно справи, а признаєте, що маю право знати о всім. А тепер будьте ласкаві сказати, де ви були як лучила ся крадїж. Ви то бачили?

— Я мусів бути десь дуже близько, але не бачив нїчого. Барнес крикнув нагле, що стала ся крадїж і велїв здоймити маски. По хвили підійшов я до него.

— Ви повинні були предложити ему загальну ревізию, як тодї в поїздї.

— Я так і зробив, але він не згодив ся. Тодїшний его досьвід не мусів бути дуже потїшаючий.

При тих словах оба в голос зареготали ся, немов би ще нинї тїшили ся з поражки аґента.

О скілько менї здаєть ся, то Барнес наперед сказав, що рубин пропав там на бали і повідомив пана Равльстона, що між гістьми єсть злодїй.

— Справдї? Шкода що не був на стїлько спритний, аби его зловити.

Знов оба розсьміяли ся, відтак забрав Мічель Торета до клюбу. Коли там прийшли, сказав двірник Мічелеви, що Рандольф єсть також в будинку клюбу і що хоче з ним ба-

ку хотіла сама виймити, але забула і вийшла з дому, а тимчасом прийшли післанці від промисловця і забрали стіл.

— **Померли:** О. Іван Лисяк, парох в Тучапах, судововишеньского деканата, дня 18 с. м. в 73-ім році житя, а в 47-ім сьвященьства; Теофіль Дорожиньский, повітовий ветеринар в Золочеві, в 50-тім році житя; — Єлена Мойсеовичева, вдова по пароху в Ценеві, дня 17 с. м. в Залізцях, в 85 ім році житя; — О. Михайло Колесса, парох в Струтині нижнім, долиньского повіта, дня 11 с. м. в 68 ім році житя.

— **Конкурс.** Наукове Товариство імени Шевченка розписує отсим конкурс на маніпулянта Товариства. Від кандидата вимагаеть ся докладного знаня руської і німецької мови в слові і письмі і веденя бухгальтерії. Платня відповідно до умови. Подання належить вносити на адресу Товариства (ул. Чарнецкого, Ч. 26) до кінця грудня 1899 р. За Виділ: *М. Грушевський*, голова. *В. Гнатюк* секретар.

Штука, наука і література.

— **Біблія старого і нового завіта в 50 образах.** За апробатою і дозволенем епіскопского ординарията в Перемишли видав сьвященик Лев Джулиньский. З печатні І. Джулиньского в Перемишли. Під сим заголовком вийшла дуже гарна, скажім книжочка зложена з 50 дуже красних кольорованих образків на гладкім картоні, а всї образки замикають ся в хорошу теку з підклиеного полотна з гарними витисками і золотою написию зверха. Єсть то перше того рода видавництво у нас і треба признати, що від певним взглядом дуже практично придумане. Кождий з образків есть на 9 центим. високий а 11 центи.. довгий а з білими берегами доокола, висота і довгота образка 12 і 16 центим. Під кождим образком есть число і підпис н. пр.: 1. Сотворене сьвіта — а на другій стороні в чорних обвідках есть поясняючий текст до кождого образка. Всї ті образки представляють, як вже сказано, в дуже красних кольорованих ілюстрациях найважнійші події з біблійної історії старого і нового завіта — три послідні, чч. 48, 49 і 50 представляють н. пр. Каменоване сьв. Стефана, Навернене сьв. Павла і Страшний суд — і в той спосіб складають коротеньку ілюстровану біблійну історію, придатну особливо для молодіжи до початкової науки з погляду. Але і для старших може ся біблія в образках мати свое значіне, а в руках родичів дбалих о релігійне виховане своїх дітий, може она мати навіть значіне родинної книжочки і длятого повинна би знаходити ся в кождім домі. Вкажемо тут коротенько як ві можна уживати: Отець або мати, або яка небудь старша особа, що уміе читати, потребуе лиш в неділю або сьвято зібрати дітий коло себе і виймати образок за образком з теки та обернувши его до дітий відчитувати поволи і виразно оповідаючим тоном поясненя на другій стороні образків, а буде се найкрасша забава і наука для дітий. Однакож всїх образків нараз не треба показувати, лиш розложити на части по кілька образків н. пр. по 5 або 10. Біблія в образках годить ся дуже добре на подарунки для шкільної молодежи. На одно позволимо собі звернути увагу видавця. В поясненях до образків ужито старої правописи. О. Джулиньский, що уміе так знаменито підхопити інтерес видавництва з его практичної сторони, повинен був зважати на то, що молоде поколїнє, в которого руки найбільше може діставати ся „Біблія в образках", учило ся вже і навикло до иншої правописи. Через задержанє старої правописи виключив він від свого видавництва як-раз тих наймолодших, дітий, що ледви що вивчили ся читати, а для котрих в противнім случаю ся біблія була би найцїннійшим і найвідповіднійшим дарунком. Пропаґоване старої правописи таким видавництвом не уратуе ся, бо поступ і вимоги часу відкидали завсїди і будуть відкидати, що старе, непрактичне і не здале. Ми длятого позволимо собі піддати гадку, що коли прийде ся лагодити новий наклад, — а гадаемо, що до того борзо прийде,— щоб змінити в поясненях на образках стару правопись на нову, шкільну, а певно скористають на тім обі сторони, і видавець і ті, котрим ся біблія дістане ся в руки. Мусимо ще й то піднести, що „Біблія в 50 образках" появила ся як раз в пору, бо придасть ся дуже на сьвяточні і новорічні подарунки. Ціна ві о скілько знаемо з инших ґазет 3 корони (1 зр. 50 кр.), а дістати можна, здаесь, в друкарни І. Джулиньского в Перемишли а мабуть також і в Ставропигійскій книгарни у Львові. Видавець зволив прислати нам один примірник свого красного видавництва, але що мабуть в поспіху не подав ціни і місця продажи, то ми колиб в чім була хиба, готові кождої хвилї поправити. — (*Кирило Вербин*).

— **Подяка.** Пан Людомир Келер, (Koehler) артист-маляр зі Львова, прикрасив і помалював сего року після вимог руско-католицкого обряда нашу церков. Сей пан злучив в одну артистичну цїлість весь засіб свого знаня, так, що наша церков прикрашена і помальована его умілою і вправною рукою, безперечно може служити яко взорець для прикрас инших церков. За Ваші Впов. Пане артисте труди і працю, за Ваше справді мистецке діло, хотяй дуже скромно гонороване, прийміть від нас сердечну подяку, а заразом совістно і з чистим серцем поручаемо Вас і Ваше діло всім П. Т. Комітетам і братствам церковним. — Піддністряни в грудни 1899. — *Karol Jaźwiński*, гол. комітету церковного. — *О. Іван Боднар*, парох. *Федь Гупало*, нач. гром. *Стефан Король*, *Іван Пшик*, провізори церковні.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень, 22 грудня. Цїсар приймив вчера на пращальній авдиенциї ґр. Кляріґо, котрому подякував горячо за заслуги, положені коло добра держави. Ґр. Клярі вертае до Градця на становище намістника Стирії. — Уступаючий міністер судівництва др. Кіндінґер вертае до Триесту на становище президента висшого суду.

Будапешт 22 грудня. На внесене президента міністрів Коломана Селя ухвалив вчера сойм взяти назад з дневного порядку квотовий закон, супротив того, що нема ніяких виглядів, аби той закон полагоджено в Австриї в парляментарній дорозї.

Моґунция 22 грудня. Оногди рано дало ся тут чути досить сильне землетрясене. В многих місцевостях, положених над Реном, було також досить сильне землетрясене. Многим домам грозить завалене.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

читати ся. Отже пішли до сальону, де вийшов їм на стрічу Рандольф.

— Добрий вечер, Рандольфе. Ти хотів говорити зі мною?

— О, нічого важного. Я прийшов сюди щось зїсти і хотів лиш бути з тобою; тілько всього. Атже їда найлїпше смакуе в милім товаристві. Чи можу веліти накрити і для вас?

— З найбільшою приемностию — відповів Торе.

— Добре — сказав Рандольф — я то вже там полагоджу, але тимчасом мушу написати пильний лист і перепрашаю вас на хвилю. Отже о 7-ій в їдальни.

Рандольф вийшов з комнати і зійшов на долину, де ждав на него Барнес.

— Всьо в порядку — сказав до него Рандольф. — Мічель есть з Торетом. Не розумію тої призни між ними; але тимчасом то нас не обходить. Будемо їсти в малій їдальни і велю поставити стіл зараз коло занавіс від великої салї: для вас замовлю обід по другій стороні занавіси.

— Добре; учую всьо, що будете говорити.

— Отже точно о семій.

І о тій годині всї засїли до стола.

— Маю надію — почав Рандольф перший — що вже добре чуеш ся по недузї в Філядельфії?

— Дякую, то було лиш проминаюче; найприкрійше, що я не міг бути на бали; може було би удало ся ощадити панні Ремзен прикрости, яку мала з причини тої крадежи.

— Ну, то було справді неприемне; але ти маеш тілько хороших каменїв, що не тяжко буде тобі заступити ту втрату иншим. Якось, ще дуже недавно сказав я, що коли хто мае тілько дорогих каменїв, що лежать без ужитку, то він хиба дурноватий. І дуже мене то тїшило, як я дізнав ся, що ти дарував той цїнний рубин панні Ремзен, бо я уважав то за ознаку поправи в тебе. Атже маеш ще не один такий і можеш дати судженій инший.

— Нї, Рандольфе. О такий другий було би незвичайно тяжко.

— Як? Чи з ним вяже ся щось незвичайного?

— Так, але лїпше не говорім о тім.

Та відповідь здивувала Рандольфа, бо Мічель хоч нерадо показував свої камені, але радо о них говорив.

— Мічель — почав знов Рандольф — знаеш, заложу ся з тобою, що даш панні Ремзен не лиш такий сам, але той сам.

— Маю надію — звучала спокійна відповідь — що колись буду міг то зробити.

— Ти мене не розумієш: я гадаю, що твоя недуга в Філядельфії була простим жартом, що ти був тут потайки і сам взяв панні Ремзен камінь.

— О, справді? Звідкиж такий нечуваний здогад?

— Менї здаеть ся, що в такий спосіб хотів ти виграти заклад. Ніхто крім тебе не міг того зробити, бо чей нікому не далаби так спокійно витягнути шпильки з волося.

— То твое втручуване назвища панни Ремзен в нашу розмову, а особливо натяк, що она моя спільничка, для мене незвичайно неприемне і мусиш простити, що я тої розмови не уважаю відповідною в тій хвили.

— Ну, ну, старий друже, не гнівай ся, я не хотів тобі робити прикрости і говорім о чім иншім.

Відтак настала мовчанка і Рандольф не знав, в який спосіб звести знов розмову на той сам предмет.

Тимчасом Барнес вирозумів з цїлої розмови, що колиб Мічель і зробив щось, то панна Ремзен дійстно нічого не знала. Був цїкавий, чи розмова зійде ще на рубин. І так стало ся, але сим разом вже за почином Торета.

— Перепрашаю вас, пане Мічель — почав той — ваша замітка, що той рубин мае в собі щось незвичайного, зацікавила мене і я був би вам дуже вдячний, колиб ви схотїли менї оповісти історию того каменя, коли він еї мае.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати аноонси виключно лиш ся Аґенция.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх иньших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Аґенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).